

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

og i hvilket omfang en kommune eller en større virksomhed skal rense sit spildevand, før det udledes i havet gennem en kortere eller længere rørledning. Landvæsenskommissionens afgørelse af dette spørgsmål vil selvfølgelig være baseret på en sagkyndig vejledning, men fra vandløbslovens side er den eneste retningslinje, at en sådan udledning ikke må volde almene ulemper. Kun for det tilfælde, at udledningen skal ske til fjorde eller lignende afgrænsede havområder, har ministeren for forureningsbekæmpelse mulighed for at gribe direkte ind over for en utilfredsstillende landvæsenskommissionsafgørelse.

Men tilfældighederne driver deres spil også på dette område, og jeg skal derfor nævne, at det sidste ord i en sådan rørledningssag tilkommer ministeren for offentlige arbejder. Efter gammel sædvane kræves der på grund af statens såkaldte højhedsret over søterritoriet tilladelse fra dette ministerium til etablering af indretninger, herunder rørledninger, på havbunden. Men når jeg har nævnt den historiske baggrund for det, har jeg også dermed sagt, at det ikke først og fremmest er forureningsmæssige spørgsmål, der indgår, når ministeren for offentlige arbejder skal afgøre disse sager.

Efter min mening giver den gældende lovgivning ikke tilfredsstillende muligheder for en hensigtsmæssig og tilstrækkelig håndfast regulering af dette centrale område inden for forureningsbekæmpelsen. Først og fremmest mener jeg ikke, at en uafhængig myndighed som landvæsenskommissionen i et moderne dynamisk samfund er det rette forum for den interesseafvejning, som naturligt er knyttet til disse spørgsmål. Hertil kommer de begrænsede muligheder for en tidssvarende koordinering og styring fra centralt hold.

Når forslaget til lov om miljøbeskyttelse genfremsættes i denne samling, vil det derfor være udbygget med bestemmelser, der sikrer gennemførelsen af den nødvendige koordinering af miljøbeskyttelsesopgaverne på lokalt og regionalt plan og den lige så nødvendige forbedring af de centrale miljømyndigheders styringsbeføjelser. Først vil lovforslaget indebære en overflytning af kompetence på disse områder til kommunale råd. Dernæst vil lovforslaget dels forbedre

mulighederne for fastsættelse af bindende eller vejledende retningslinjer, dels give ministeren for forureningsbekæmpelse en meget ønskelig adgang til at tage konkrete sager op til afgørelse dels som ankeinstans, dels og måske navnlig på eget initiativ.

En gennemførelse af miljølovsforslaget vil således betyde en effektivisering af forureningsbekæmpelsen også på dette område, men jeg kan tilføje, at det er mit principielle standpunkt, at udledning af urensset spildevand i havet er meget betænkelig uanset rørledningens længde.

Bernhard Baunsgaard: Jeg vil først sige tak til ministeren for hans klare tilsagn om at ville tage dette problem op til drøftelse i denne samling i forbindelse med genfremsættelsen af miljølovsforslaget.

Jeg forstår og føler, at der ligger meget rigtigt i det, ministeren sagde om at styrke centralmyndigheden, for det, vi har oplevet med flere af disse rørledninger, er jo netop, at de kommunale myndigheder klarer problemerne ved en for dem billig løsning, men så flytter forureningen andre steder hen. Men jeg tror også, at ministeren forstår mig, når jeg siger, at dette med at styrke centralmyndigheden kun bør gøres i det absolut nødvendige omfang.

Derimod er jeg helt tilfreds med ministerens ord om, at han vil indskærpe det helt nødvendige i, at vi ikke flytter forureningen ud. Nu sagde ministeren, at han ikke ville tillade udledning af ikke-renset spildevand. Jeg håber, at dette også omfatter kun delvis rensset, sådan at man forlanger, at det spildevand, der skal ledes ud også på dybt vand, er absolut rensset.

Brøndlund Nielsen: Nu nævnte ministeren i forbindelse med dette spørgsmål vandløbsloven, og at ministeren påtænker at gribe mere ind på disse felter. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at spørge ministeren, om det så også er meningen, at de samme regler skal gælde for København. Hvis jeg ikke husker meget galt, er det i § 106 i vandløbsloven, der står, at denne lov, som ministeren her fremhæver som vigtig, ikke gælder for København.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Må jeg sige til det sidste